

Sygn. akt I NWW 141/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie radcy prawnego A. H.

obwinionej o czyny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 44 ust. 1 i 3 i art. 11 ust. 1 i 2 z art. 66 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 8 grudnia 2022 r.,

na skutek wniosku pokrzywdzonego W. A.

o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt II DK 92/21

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z 25 października 2021 r. pokrzywdzony W. A., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt II DK 92/21 – wskazując na wątpliwości dotyczące statusu i prawidłowości powołania sędziów do Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Postanowieniem z 18 listopada 2021 r., sygn. akt II DK 92/21, przedmiotowy wniosek, na podstawie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

o Sądzie Najwyższym, został przekazany Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych – celem nadania mu dalszego biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Mocą ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022, poz. 1259) uchylony został art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, przewidujący funkcjonowanie w strukturze Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej.

Zgłoszony przez W. A. wniosek o wyłączenie dotyczył sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej. Wobec zlikwidowania Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego na podstawie ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw należało stwierdzić, że wydanie orzeczenia w tym przedmiocie stało się zbędne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.